

Arrest

nr. 184 900 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LEBOEUF loco advocaat V. HENRION en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot een minderheid binnen de meerderheidsclan Hawiye (> Mobilen). U verklaart geboren te zijn in Mogadishu in 1999, waar u uw hele leven woonde. U werkte als autowasser aan het Arafat-ziekenhuis.

Op 10 oktober 2015 zag uw vriend A.D. leden van Al Shabaab straatverlichting vernielen. Hij wou hen beletten verder straatverlichting te vernielen en werd neergeschoten. Toen u zelf buitenkwam en uw vriend zag liggen, vluchtte u. U werd beschoten, maar wist te ontkomen.

U kwam soldaten tegen die op zoek waren naar de mensen van Al Shabaab die de straatverlichting aan het vernielen waren. U werd een nacht vastgehouden omdat ze dachten dat u tot Al Shabaab behoorde. Terwijl u vastgehouden werd, belde Al Shabaab uw vader en werd u met de dood bedreigd omdat u hen

zou verklikt hebben bij de autoriteiten. Het leger belde eveneens naar uw vader, en vertelde dat onderzocht werd of u een lid was van Al Shabaab. De volgende morgen werd u vrijgelaten.

U ging naar uw vader, die zei naar moskee Abu Marwas in Hamar Weyne te gaan. Uw vader verkocht een stuk grond en bracht u op 5 november 2015 in contact met een smokkelaar. Uw vader vertelde die dag dat uw broer door Al Shabaab ontvoerd was en dat uw oom, een lid van Al Shabaab, hem gebeld had. Uw oom vertelde uw vader dat uzelf ter dood veroordeeld was. Uw oom had al vaker aan uw vader gezegd dat hij u wilde rekruteren voor Al Shabaab.

U verliet Somalië op 5 november 2015 en reisde via onbekende landen naar België en vroeg op 26 november 2015 asiel aan.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een medisch attest neer.

B. Motivering

Alvorens in te gaan op het inhoudelijk aspect van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat u op 26 november 2015, in het kader van uw asielaanvraag, verklaarde geboren te zijn op 3 maart 1999. De Dienst Vreemdelingenzaken uitte evenwel twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek uitgevoerd werd op 4 december 2015, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 5 februari 2016 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1°; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 4 december 2015 een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden. **Omwille van deze reden werd uw geboortedatum aangepast naar 4 juni 1998 en wordt u sinds 4 juni 2016 beschouwd als meerderjarig.**

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot, onder meer, uw identiteit, uw familiale situatie en de problemen die u in uw land van herkomst heeft ondervonden. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden die vastgesteld werden in uw verklaringen.

U verklaart initieel tijdens het gehoor **te denken in de periode 2012-2014 naar school gegaan te zijn**. U voegt er zelfs aan toe dat u 'jong' was en **u het zich niet meer herinnert** (gehoorverslag CGVS, p. 7). Toch verklaart u later tijdens het gehoor **pas gestopt te zijn met school op de dag dat u problemen had, dus op 10 oktober 2015** (gehoorverslag CGVS, p. 8 + 22), wat op het moment van het gehoor voor het CGVS nog geen jaar geleden was. **Er kan aangenomen worden dat u weet of u reeds meerdere maanden voor uw problemen begonnen gestopt bent met school of op de dag dat uw problemen begonnen die de aanleiding waren voor uw vertrek uit uw land.** Dat u hier niet in slaagt, tast reeds de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen fundamenteel aan.

Voor het CGVS verklaarde u dat, vlak voor uw vertrek uit Somalië, uw vader u zei dat **uw broer ontvoerd was door Al Shabaab** en dat hij opgebeld was door uw oom om dit te zeggen en om te zeggen dat **u door Al Shabaab ter dood veroordeeld werd** (gehoorverslag CGVS, p. 14). **Voor de DVZ heeft u hierover echter niets verklaard en hiermee geconfronteerd verklaarde u dat ze uw problemen in het kort wilden horen** (gehoorverslag CGVS, p. 21). Dat u door Al Shabaab ter dood veroordeeld zou zijn is nochtans geen detail. Bovendien blijkt dat u tijdens het gehoor op de DVZ gevraagd werd of u nog toevoegingen te doen had, **een gelegenheid die u trouwens te baat nam en waarop u toevoegingen deed over de daden van uw oom, maar u dacht er blijkbaar niet aan te vermelden dat u ter dood werd veroordeeld of dat uw broer ontvoerd was door Al Shabaab** (vragenlijst CGVS, 3.5). Bovendien verklaarde u voor de DVZ uitdrukkelijk dat **al uw broers en zussen nog bij uw ouders in Mogadishu wonen** (verklaring DVZ, nr. 17). Ook dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder fundamenteel aan.

U verklaart voor het CGVS dat in de nacht van 10 oktober 2015 3 leden van Al Shabaab straatverlichting vernielden.

U verklaart dat uw vriend **A.D. niet wist dat deze personen lid waren van Al Shabaab, maar dacht dat het gewoon jongeren waren**, en naar hen toe liep (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze mannen gemaskerd waren en pistolen droegen (gehoorverslag CGVS, p. 16). **Het is totaal onaannemelijk dat iemand die opgegroeid is in de Somalische context denkt dat gewapende en gemaskerde mannen die in het midden van de nacht straatverlichting vernielen gewoon jongeren zijn.** U verklaarde bovendien dat Ali Dhanto 'jongeren, ongeveer van onze leeftijd, ontmoette die lampen aan het kapot maken waren' (gehoorverslag CGVS, p. 15). **Later tijdens het gehoor verklaarde u echter dat deze personen gemaskerd waren, waardoor vragen gesteld kunnen worden bij de manier waarop uw vriend of u dan wisten dat het jongeren van jullie leeftijd betrof.**

U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat u hoorde dat uw vriend neergeschoten werd. U verklaart aanvankelijk dat u de **geweerschoten hoorde toen u naar buiten kwam** (gehoorverslag CGVS, p. 13), maar even later wijzigt u uw verklaringen en zegt u de **schoten gehoord te hebben toen u nog aan het plassen was** (gehoorverslag CGVS, p. 16). Later verklaart u echter opnieuw dat u de **kogelschoten hoorde toen u naar buiten kwam** (gehoorverslag CGVS, p. 17). De volgende vraag die u gesteld werd, beantwoordt u met **'ik zou binnen zijn gebleven als ik een kogel hoorde'**. U legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet kogelschoten gehoord heeft en op welk moment u deze gehoord zou hebben.

Nadat u wegvluchtte voor Al Shabaab, werd u tegengehouden door een **politieauto** (gehoorverslag CGVS, p. 13), wat u even later herhaalt door te zeggen dat u tegen de politie gelopen bent (gehoorverslag CGVS, p. 17). Eerder verklaarde u echter voor de DVZ dat u het **Somalische leger** tegenkwam (vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het gehoor gevraagd of u tegengehouden werd door de politie of het leger, verklaart u het **'was geen politie, waren militairen'** (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder gevraagd waarom het leger en niet de politie, verklaart u dat ze militaire uniformen droegen. U kan een onderscheid maken tussen politie en leger, waardoor **verwacht kan worden dat u de betreffende instantie meteen correct kan benoemen en hier ook consistent in bent.**

U verklaart die nacht vastgehouden te zijn geweest en de volgende morgen vrijgelaten te zijn. U verklaart geblinddoekt naar de militaire basis gebracht te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13). **Deze blinddoek werd afgedaan en weggelaten toen ze u terug naar uw wijk brachten** (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd wat u deed toen u vrijgelaten werd, verklaart u echter dat u dan (zelf) **de blinddoek afdeed**. U legt tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u vrijgelaten werd.

U verklaart jongeren tegengekomen te zijn nadat u vrijgelaten werd. Deze vertelden u dat **ze (Al Shabaab) u in de moskee zochten** (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd waar u onderdook, verklaart u dat uw vader u naar een moskee stuurde, omdat **'de mannen van Al Shabaab niet op zoek gaan in de moskeeën of iemand zich verstoppt heeft in de moskee.'** Uw verklaringen over het feit of Al Shabaab in moskeeën naar ondergedoken mensen zoekt, kunnen niet consequent genoemd worden.

U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw oom die u wilde rekruteren voor Al Shabaab.

U verklaart voor het CGVS dat uw oom die u wilde rekruteren voor Al Shabaab **Ali Mohamed Abukar** heet (gehoorverslag CGVS, p. 20). Voor de DVZ verklaarde u echter reeds dat uw oom **Ali Mohamed Omar** heet (vragenlijst CGVS 3.5).

U verklaart voor het CGVS dat u als autowasser **werkzaam was aan het Arafat-ziekenhuis** (gehoorverslag CGVS, p. 8). Omdat uw oom uw vader in de maand voor uw problemen (in september 2015) vaker belde, mocht u uit schrik voor een ontvoering niet meer gaan werken (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Hoewel uw vader verbood nog te gaan werken, mocht u wel naar school blijven gaan. **Het is echter onaannemelijk dat uw vader u naar school zou laten gaan op een moment dat hij vreest dat u ontvoerd zou worden door Al Shabaab.** Aangezien u beweert al een jaar gewerkt te hebben aan het ziekenhuis, houdt uw verklaring dat uw vader meer schrik had voor een ontvoering aan het ziekenhuis omdat daar veel bommen werden begraven geen steek, te meer daar uw oom u reeds eerder wou rekruteren. **Daarenboven verklaarde u voor het CGVS reeds dat u denkt naar school gegaan te zijn in 2012, 2013 en 2014** (gehoorverslag CGVS, p. 7) wat het merkwaardig maakt dat u verklaarde wel (tot uw vertrek in 2015) naar school te zijn blijven gaan.

Voor het CGVS verklaart u dat uw vader, samen met zijn broer Al., een stuk grond geërfd had van zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde dat uw vader in bezit was van de eigendomsdocumenten, maar dat uw oom altijd zei dat de grond verkocht zou worden om het geld te investeren in Al Shabaab. **Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw oom zou nalaten de documenten van uw vader op te eisen, zeker gezien uw vaders weigering om zijn zoon door Al Shabaab te laten rekruteren, om de grond te verkopen en te gelde te maken als uw oom steeds zei dat de grond verkocht zou worden.**

Het is trouwens merkwaardig dat uw oom wel overging tot de ontvoering van uw jongere broer, maar u al die tijd met rust liet. U verklaart zelfs dat u uw oom niet meer zou herkennen. Dat hij nooit met u zelf contact heeft opgenomen om u aan te sporen u bij Al Shabaab te voegen, lijkt merkwaardig. Bovendien **is het opmerkelijk dat u verklaart dat hij naar uw vader moest bellen omdat u geen GSM heeft, alsof men enkel per GSM iemand zou kunnen aansporen en dwingen om zich aan te sluiten bij Al Shabaab.** Bovendien kunnen ook uw verklaringen daarover betwijfeld worden. Immers, u verklaarde voor het CGVS dat u het nummer van uw vader kwijtgeraakt bent, dat u alles verloren bent (gehoorverslag CGVS, p. 15). Voor de DVZ had u eerder verklaard dat u het nummer van uw vader in uw telefoon had opgeslagen, maar dat uw telefoon is kwijtgeraakt (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), wat toch impliceert dat **u wel een GSM had.** Bovendien bleek u ook op de dag dat deze fiche werd ingevuld al – opnieuw – over een GSM te beschikken.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u zou hebben ervaren met Al Shabaab en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Somalië. U verklaart voor het CGVS dat u behoort tot **een minderheid binnen de meerderheidsclan Hawiye.**

U verklaart **gehoord te hebben** dat veroordeelde mensen van Hawiye mensen van andere clans betalen om in hun plaats een straf te ondergaan (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaart dat u een dergelijke wisseling nooit gezien heeft en dat u van uw vader niet bevriend mocht worden met iemand van de grote Hawiye-clans, want als ze iets zouden doen, kon u daarvoor vermoord worden. **Gevraagd naar wat u zelf meemaakte, als behorend tot de betreffende minderheid, verklaart u enkel ‘ergste was de reden dat ik het land uit ben gevlucht’.** Tijdens het gehoor kreeg u de mogelijkheid om uw verhaal te vertellen en zo alle redenen van uw vlucht uit Somalië zo volledig mogelijk uit te leggen. Tijdens dit vrij relaas (gehoorverslag CGVS, p. 13-15), **haalt u geen vluchtmotieven aan die verband houden met uw beweerd lidmaatschap tot de minderheid binnen de meerderheidsclan Hawiye.**

Al deze elementen tasten uw algehele geloofwaardigheid en de gegrondheid van uw aangehaalde problemen aan, bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, a en b.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde op 10 oktober 2015 beschoten te zijn geweest. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviséerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een

complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of -instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om

massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)" en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Hij meent dat zijn meerderjarigheid niet wegneemt "dat hij nog steeds zeer jong is en een kwetsbaarheid vertoont gelinkt aan zijn jonge leeftijd". Hij stelt: "De kwetsbaarheid die voortvloeit uit het traumatiserende karakter van de beleefde gebeurtenissen op zo'n jonge leeftijd impliceert een groetere voorzichtigheid vanwege de verwerende partij in de analyse van het dossier."

Aangaande zijn schoollopen voert verzoeker aan dat hij "2015 erbij wou tellen maar dit vergat". Hij wijst erop "dat het over een jongeman gaat die niet lang naar school is gegaan, zijn land heeft verlaten en, hier in België, geconfronteerd is met een andere cultuur", dat hij aan een leeftijdstest onderworpen werd wat verwarring kan veroorzaken en da hij traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt, wat volgens hem moeilijkheden kan veroorzaken "bij het tellen".

Dat verzoeker zijn terdoodveroordeling en de ontvoering van zijn broer niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijt hij aan het feit "dat het interview op het DVZ een ander type interview is waarbij de asielzoeker wordt aangemoedigd om het zo kort mogelijk te houden en zoveel mogelijk samen te vatten". Hij stelt dat "bij de poging om zijn relaas samen te vatten werden de ideeën van de verzoeker vaag in zijn hoofd en maakte hij fouten, die hij echter later rechtzette".

Wat de jongeren van Al Shabaab betreft, voert hij aan dat het donker was. Hij stelt dat ze niet dachten "dat die personen jongeren waren van hun leeftijd op basis van wat ze zagen maar op basis van wat ze gewoon waren om te zien".

Aangaande zijn tegenstrijdige verklaringen over de geweerschoten legt verzoeker uit "dat hij het schot inderdaad hoorde terwijl hij aan het plassen was en dan naar buiten rende". Hij meent dat er een

interpretatieprobleem en/of vertaalfout was en dat hij bedoelde *“net na”* het schot. Hij wijst nog op *“de stress die het interview op de CGVS veroorzaakt”*.

Verzoeker vraagt *“de dingen in hun context te plaatsen”* en stelt dat hij *“niet oud genoeg (is) om een goed verschil te kunnen maken tussen het leger en politieagenten”*. Volgens hem steunt deze aangehaalde tegenstrijdigheid *“louter op een kinderlijke visie van de gebeurtenissen”*.

Hij stelt dat de blinddoek werd afgedaan door de politie en meent dat *“één enkele lichte discrepantie wellicht ook aan een verschillende interpretatie in vertaling kan liggen”*.

Verzoeker legt uit dat hij *“woont in een huis die volledig samenhangt met een moskee. Toen Al-Shabaab op zoek was naar de verzoeker, zochten ze eerst in zijn huis. Toen ze hem daar niet vonden, moesten ze wel in de moskee zoeken die net naast het huis ligt, ook al zoekt Al-Shabaab nooit in de moskeeën.”*.

Wat de naam van zijn oom betreft, voert verzoeker aan dat hij *“zich kennelijk vergist heeft”* en *“dat men zich bevindt in de Somalische cultuur waarin de namen en voornamen kunnen variëren, gezien er meerdere zijn”*.

Verzoeker benadrukt opnieuw de jonge leeftijd van verzoeker.

Verzoeker geeft aan dat hij gedwongen gerekruteerd zal worden door Al Shabaab en dat hij hierdoor stopte met werken in het ziekenhuis. Hij acht het *“volledig aannemelijk dat aangezien het ziekenhuis en de school in twee verschillende buurten lagen, dat de ene gevaarlijker was dan de andere en dat de verzoeker slechts stopte met werken en verder naar school ging”*. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal *“geen onderzoek (heeft) verricht naar het aangehaalde gevaar om gerekruteerd te worden”* en zich *“beperkt zich tot het vaststellen dat het ongeloofwaardig dat de oom van de verzoeker opbelde om hem te rekruteren”*. Hij verwijst naar informatie van *“Canada: Immigration and Refugee Board of Canada”* van 19 november 2011 en 26 november 2013 en naar *“UN Security Council, Report of the Secretary-General on Somalia”* van 6 september 2016 aangaande rekrutering door Al Shabaab.

Hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Hij bespreekt de subsidiaire bescherming, artikel 3 van het EVRM, rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Hij citeert uit een rapport van mei 2013 van Amnesty International, uit een rapport van november 2014 van Amnesty International, uit *“Africa Briefing n° 99”*, uit een artikel *“Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still ‘High-Risk Undertaking’, Top Peacekeeping Official Tells Security Council”* van 2015, uit *“een rapport van 13 april 2016”* aangaande Al Shabaab, uit andere niet nader genoemde informatie over Al Shabaab en uit een rapport van 2 juni 2016 van *“US Department of State”* over veiligheidsincidenten in 2015. Hieruit volgt, aldus verzoeker, dat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Somalië omwille van problemen met Al Shabaab. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.4. Verzoeker maakt het incident op 10 oktober 2015, waarbij leden van Al Shabaab straatverlichting vernielden en dat de kern uitmaakt voor zijn vlucht, immers niet aannemelijk. Verzoekers verklaringen zijn op vele punten geheel uiteenlopend of strijdig. Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat zijn vriend dacht dat het gewoon jongeren van hun leeftijd betrof (gehoor, p. 15), terwijl hij anderzijds aangaf dat de mannen gemaskerd waren en pistolen droegen (gehoor, p. 16). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij bij het wegvluchten werd tegengehouden door het Somalische leger (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), hoewel hij op het Commissariaat-generaal meermaals over politie sprak (gehoor, p. 13, 17), om dan na confrontatie met deze tegenstrijdigheid alsnog te stellen dat het geen politie was en dat ze militaire uniformen droegen (gehoor, p. 17). Ook beweerde verzoeker aanvankelijk dat zijn blinddoek bij zijn vrijlating werd afgedaan (gehoor, p. 18, 20) en later dat hij zijn blinddoek zelf afdeed (gehoor, p. 20), terwijl dit een eenvoudig doch belangrijk feit is waarover geen dubbelzinnigheid kan verwacht worden. Verder stelde verzoeker dat zijn vader hem naar de moskee stuurde omdat *“de mannen van Al Shabaab niet op zoek gaan in de moskeeën of iemand zich verstoppt heeft in de moskee”*, maar stelt later in zijn CGVS-gehoor dat Al Shabaab hem in de moskee zochten (gehoorverslag CGVS, p. 20). Ten slotte wordt verzoekers asielrelaas geheel ondergraven doordat hij essentiële feiten niet heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat zijn vader hem voor zijn vlucht vertelde dat verzoekers broer ontvoerd was door Al Shabaab en dat zijn oom gezegd had dat verzoeker door Al Shabaab ter door veroordeeld werd (gehoor, p. 14, 21). Uit de vaststelling dat verzoeker deze kernelementen van zijn asielrelaas en ingrijpende feiten vergeet te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst DVZ, vraag 3.5) kan slechts afgeleid worden dat ze verzonnen zijn en niet op enige waarheid berusten. Dit klemt te meer nu de naam van zijn oom bij de Dienst Vreemdelingenzaken anders was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5) dan op het Commissariaat-generaal (gehoor, p. 19-20) maar vooral omdat hijzelf de problemen van zijn broer ontkent door te stellen dat zijn broers en zussen nog bij zijn ouders in Mogadishu wonen (verklaring DVZ, vraag 17).

2.5. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt *“dat het interview op het DVZ een ander type interview is waarbij de asielzoeker wordt aangemoedigd om het zo kort mogelijk te houden en zoveel mogelijk samen te vatten”* en dat *“bij de poging om zijn relaas samen te vatten werden de ideeën van de verzoeker vaag in zijn hoofd en maakte hij fouten, die hij echter later rechtzette”*, merkt de Raad op dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014), en zeker ernstige elementen zoals zijn terdoodveroordeling en de ontvoering van zijn broer. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het

Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Ook kreeg verzoeker nog de kans zijn verklaringen aan te vullen toen hem op het Commissariaat-generaal gevraagd werd *“Heb je tijdens het vorige interview bij DVZ alle elementen kunnen aanhalen die ertoe geleid hebben dat je Somalië hebt verlaten?”*, maar hij antwoordde slechts *“Ik heb het verteld, ja.”* (gehoor, p. 3), zonder aan te geven dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de fout maakte deze gebeurtenissen niet te vermelden.

2.6. Verzoekers wisselende verklaringen komen dermate onaannemelijk en weinig doorleefd voor, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

2.7. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd wordt dat verzoeker jong is, dat zijn meerderjarigheid niet wegneemt *“dat hij nog steeds zeer jong is en een kwetsbaarheid vertoont gelinkt aan zijn jonge leeftijd”*, dat *“de kwetsbaarheid die voortvloeit uit het traumatiserende karakter van de beleefde gebeurtenissen op zo'n jonge leeftijd impliceert een grotere voorzichtigheid vanwege de verwerende partij in de analyse van het dossier”* en dat hij *“niet oud genoeg (is) om een goed verschil te kunnen maken tussen het leger en politieagenten”*. Verzoeker kan hierin niet gevolgd worden nu een adolescent wel het verschil kan zien tussen politie en leger en bovendien redelijk is te verwachten dat dergelijke zaken belangrijk zijn voor jongeren die opgroeien in Somalië. Ook kan verzoekers leeftijd hem niet weerhouden te weten of hij wel of niet ter dood werd veroordeeld, of zijn broer wel of niet is ontvoerd, wanneer hij naar school ging of hoe zijn oom heette die hem wilde rekruteren. De Raad benadrukt dat verzoeker nalaat enige concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat bij de beoordeling van zijn asielaanvraag geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd. Gelet op deze bijzonder talrijke tekortkomingen, fouten en strijdigheden in verzoekers verklaringen is de stelling in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal *“geen onderzoek (heeft) verricht naar het aangehaalde gevaar om gerekruteerd te worden”* en zich *“beperkt zich tot het vaststellen dat het ongeloofwaardig dat de oom van de verzoeker opbelde om hem te rekruteren”*, waarbij verwezen wordt naar informatie aangaande rekrutering door Al Shabaab *“Canada: Immigration and Refugee Board of Canada”* van 19 november 2011 en 26 november 2013 en *“UN Security Council, Report of the Secretary-General on Somalia”* van 6 september 2016), dan ook niet dienstig. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien voorgaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Van verzoeker, die ten tijde van de gebeurtenissen 17-18 jaar was en toen hij gehoord werd minstens 18 jaar was, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven, zoals het incident dat hem genoopt heeft zijn land te verlaten. De Raad benadrukt dat een jonge leeftijd niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn asielrelaas weer te geven. Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn jonge leeftijd of stress tijdens het gehoor hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.8. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het louter vergoelijken van de vastgestelde tegenstrijdigheden, het geven van theoretische uiteenzettingen en het formuleren van bonte beweringen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu naast "*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van januari 2014 en "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)*" van mei 2016, ook op de "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): "*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.*".

2.14. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.15. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid.

Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.16. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool,

Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.17. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.18. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.19. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.20. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.21. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappenden van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.22. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.23. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.24. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar*

vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.

2.25. De citaten in het verzoekschrift - uit een rapport van mei 2013 van Amnesty International, uit een rapport van november 2014 van Amnesty International, uit “Africa Briefing n° 99”, uit een artikel “Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still ‘High-Risk Undertaking’, Top Peacekeeping Official Tells Security Council” van 2015, uit “een rapport van 13 april 2016” aangaande Al Shabaab, uit andere niet nader genoemde informatie over Al Shabaab en uit een rapport van 2 juni 2016 van “US Department of State” over veiligheidsincidenten in 2015 - tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, daar ze in dezelfde lijn liggen en temeer gezien de door verzoeker geciteerde informatie minder actueel is dan de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016. Het komt aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de voornoemde informatie niet correct is, wat zij heeft nagelaten.

2.26. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.27. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.28. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.29. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.30. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK